

гр.Перник, 06 март, 2014 г.

Административен съд – Перник, в публично заседание проведено на единадесети февруари през две хиляди и четиринадесета година, в състав:

СЪДИЯ: Стефан Станчев

при секретаря Емилия Владимирова, като разглежда докладваното от съдията административно дело № 57/2014 г. по описа на съда, за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е по повод жалба на Общински съвет Перник, представляван от председателя В.К.*** срещу заповед № РД 116/27.XII.2013 г. на заместник областен управител – област Перник, упражняващ правомощия за заместване на областен управител. С обжалваната заповед, издателят й, овластен със заповед за заместване № РД 112 от 18.XII.2013 г. е назначил на основание чл. 32, ал. 1 от ЗА във вр. чл. 42, ал. 8, вр. ал. 6 от ЗМСМА за вр. и.д. кмет на с. Б***, общ. Перник, П. Т.*** за срок до полагане на клетва на новоизбран кмет на кметството. Според оспорващия, като съда приема под условие, че председателят на ОбС изразява цялостно волята на общинския съвет, заповедта, с която е назначен вр. и. д. кмет е нищожна. Оспорва се компетентността на органа, издал заповедта; оспорва се законността на процедурата, наложена от органа по назначаването, поради липсата на съществуваща нормативна уредба за прилагането на посочените правни основания в конкретния случай. Според жалбоподателя има нарушение на императивни норми на ЗМСМА, което лишава ответника по жалбата от възможността да предприема действия при условията на оперативна самостоятелност по назначаването на вр. и. д. кмет на кметство. Искане се прогласяване нищожността на заповедта и присъждането на деловодни разноски.

Ответникът по жалбата, чрез процесуален представител оспорва жалбата и в подробно развито писмено становище излага възраженията си. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като обсъди доказателствата по делото, съобразно доводите на страните, прие следното.

Предмет на оспорване е цитираната заповед, издадена от зам. областен управител.

Безспорно е, че до 21.XI.2013 г. длъжността кмет на кметството с. Б*** е изпълнявана от К. К.***. Същия е назначен с акт на м-р председател за зам. областен управител на област Перник и ОИК го е освободила от представителните функции на кмет на кметство по тази причина.

Селото е останало без кмет, явно структурата на кметството не е предвиждала да има заместник кмет и по силата на разпоредби от ЗМСМА следва да се произведат нови избори за кмет, като до полагането на клетвата, функциите се изпълняват от избран от общинския съвет временно изпълняващ тази длъжност.

С ДЗ от 10.XII.2013 г. до общинския съвет група общински съветници са поискали избирането на вр. и.д. кмет, като са предложили П. Т.***. Видно от протокола от заседанието на ОбС на сесия, проведена на 12.XII.2013 г. докладната записка е внесена за разглеждане. Дебатирано е около две

кандидатури, подкрепяни от различни по брой общински съветници от политически фракции и в крайна сметка на това заседание от 12.XII.2013 г. не е избран временно изпълняващ длъжността кмет на с. Б. ***. Председателят на общинския съвет е разпоредил, че "оставя вашия избор за следващата сесия".

Следващата сесия е проведена на 19.XII.2013 г.

Направено е предложение като точка от дневния ред да влезе избора на вр. и. д. кмет на селото.

След проведено гласуване, общинския съвет не е приел, това предложение. Следващи действие на компетентния орган по този административно процедурен ред - общинския съвет, не са провеждани.

Именно това – като неизпълнена процедура, наложена от разпоредбата на чл. 42, ал. 4 от ЗМСМА е дало повод на зам. областен управител и по силата на нарочна заповед за заместване да издаде оспорваната заповед. В мотивите към заповедта изрично са посочени действията на местния общински съвет, за липса на воля да се избере вр.и.д. кмет, което е прерогатив на последния.

Настоящият съдебен състав намира, че жалбата срещу сочената заповед е процесуално недопустима.

Общински съвет не е изпълнил до край, вменено по силата на законова разпоредба задължение да избере временно изпълняващ длъжността кмет на населеното място. Видно от протоколите от двете сесии самият колективен орган не е бил в състояние да вземе решение с повече от половината общински съветници за назначаването му. Съдът приема, видно от резултатите от проведени гласувания, че общински съвет се десезира със предложение, което е правено в изпълнение на разпоредба на ЗМСМА. Следователно – манифестирано е бездействие по отношение на въпрос, за който компетентен да вземе решение е единствено оспорващия. Следователно от действията на съветниците може да се прави и извода, че те като състав на общинския съвет не са имали и правния интерес да бъде избран предлаган кандидат за такава длъжност.

Процесуално правният интерес е инструментът за защита на засегнатите права и интереси, представляващи същността на материално правния интерес, и съотношението е като средство към цел. Това е причината за изискването той да е налице към момента на оспорването - подаване на жалбата или искането за обявяване на нищожност. Процесуално правният интерес е положителна процесуална предпоставка, от категорията на абсолютните. Той трябва да е личен – никой не може от свое име да търси съдебна защита на чужди права. Трябва да е и пряк, и непосредствен. Пряко засягане е налице, когато със самия акт могат да бъдат засегнати или са засегнати права и законни интереси, регламентирани от материалното право, т.е. се изменят, отменят или ограничават права, или административният акт създава права на трето лице, с което уврежда оспорващия или за които той поражда задължения. Демонстрираното бездействие не е основание да се предполага, че от акта на областен управител, законосъобразен или не се засяга интерес на оспорващия, тъй като такъв не се доказва - ТР № 3/2013 г. на ВАС. *Per argumentum a contrario* – бездействието да се предприемат дължими по закон правни действия може да е поведение, но не е упражняване на права.

При установените от съда факти, е наложителен извода, че на основание безспорно демонстрирано от страна на компетентния орган бездействие да изпълни процедура по реда на чл. 42, ал. 4 от ЗМСМА, последващо правно действие – да иска прогласяване на нищожност на административен акт на

държавен орган, постановен именно заради това бездействие е процесуално недопустимо.

Следва да се има предвид, че ЗМСМА ограничава правата на общинските съвети по отношение правни действия и издавани от областен управител актове. Ако областен управител разполага с универсална възможност да оспорва актове на общинските съвети, последните с оглед мястото им в управленската йерархия не могат да предизвикат контрол върху акт на орган на местно самоуправление, който се назначава от МС и в съответната област осигурява провеждането на държавната политика, отговаря за защитата на националните интереси, на законността и на обществения ред и осъществява административен контрол.

Съдът изключва приложимостта и на общата обжалваемост по смисъла на чл. 120, ал. 2 от КРБ, тъй като и там като процесуална предпоставка се изисква наличие на правен интерес. Не е приложима и разпоредбата на чл. 145 от КРБ, "Общинските съвети могат да оспорват пред съда актовете и действията, с които се нарушават техни права", тъй като самият оспорващ не е съобразил възможността да осъществи правото и изпълни задължението да избере вр. и.д. кмет, съгласно ЗМСМА. Естествено е, че бездействието на оспорващия не е правна възможност, при която може да се налага административно управленски "вакуум" по отношение на избора на орган на местно самоуправление, дори и в населено място като с. Б***.

За оспорващия е съществувала и съществува възможността да предизвика участие на местната прокуратура, на която законодателно са предоставени редица правомощия по реда на чл. 16 от АПК.

На основание изложеното, настоящия съдебен състав намира, че протоколното определение, с което е даден ход по същество следва да се отмени, тъй като при липсата на допустимост за разглеждане на жалбата е предпоставка да не се разглежда същата по същество.

Жалбата следва да се остави без разглеждане и производството по делото да се прекрати. Основателно е искането на процесуалния представител на ответника по жалбата за присъждане на разноски в размер на юрисконсултско възнаграждение - 150 лева на основание чл. 143, ал. 3, пр. 2-ро от АПК.

По тези съображения, съдът

О П Р Е Д Е Л И

ОТМЕНЯ протоколно определение от 11.ІІ.2014 г., с което е даден ход на делото за разглеждане по същество.

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ жалба на общински съвет Перник, представляван от председателя против заповед № РД 116/27.ХІІ.2013 г. на заместник областен управител – област Перник, упражняващ правомощия за заместване на областен управител.

ОСЪЖДА общински съвет Перник да заплати на областен управител, област Перник сумата 150 лева деловодни разноски.

ПРЕКРАТЯВА производството по адм. дело № 57/14 г. по описа на Административен съд Перник.

Определението може да се обжалва в 7-дневен срок от съобщението да страните с частна жалба пред ВАС.

Съдия: /п/